14/08/2020

Μία πηγή χαράς ζητά η καρδιά μας…

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

“Τούτο τον Δεκαπενταύγουστο «τα νέφη των λυπηρών εκάλυψαν» το πονεμένο Γένος μας. Στην Βασιλίδα Πόλη της καρδιάς και των ονείρων μας, το σύμβολο και κλέος του Βυζαντίου, την κιβωτό του μεγαλείου του, συντελείται το ανοσιούργημα. Σε μία έκφραση βάρβαρου φανατισμού και μισαλλοδοξίας, βεβηλώνεται και λειτουργεί ως τζαμί η Αγιά Σοφιά, η ψυχή του Ελληνισμού και της Ορθοδοξίας, που αιώνες τώρα κάτω απ’ τον θόλο της και τα παραθόλια κρατάει τους θρύλους και τις ελπίδες, την πνοή και

το κλάμα της Ρωμιοσύνης. Πονάμε και θρηνούμε και «παραμυθίαν ουκ έχομεν» πλην Εκείνης, της Υπερμάχου Στρατηγού, που αποσοβεί την αγανάκτησή μας, και μας γαληνεύει με την επιείκειά Της”.

Τα λόγια αυτά, περιλαμβάνει μεταξύ άλλων το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνατίου για την εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, και προστίθεται:

“Ο φετινός Δεκαπενταύγουστος έχει μία διαφορετικότητα. Μας βρίσκει αντιμέτωπους όχι μόνο με τις προσωπικές μας αντιξοότητες και θλίψεις, αλλά και με κοινούς κινδύνους και προβλήματα, που μας ενώνουν σε μία εντατικοποίηση της προσευχής, σε μία εκ βαθέων, από κοινού, ουρανομήκη επίκληση της μητρικής Της παραμυθίας και παρακλήσεως.”

“Οι θλίψεις ολόγυρά μας επλήθυναν, τα οικονομικά μας κατέρρευσαν, η υγεία μας απειλήθηκε, η επιστήμη μας αποδείχθηκε ανεπαρκής, και οι «έγγιστά» μας «από μακρόθεν έστησαν». Είναι ώρες που συνειδητοποιούμε ότι παραμυθία και παρηγοριά δεν έχουμε. Είναι ώρες που απεγνωσμένα αναρωτιόμαστε «προς τίνα καταφύγω», «που προσδράμω και σωθήσομαι», με ποιόν να μοιραστώ τον πανικό μου, σε ποιόν να προστρέξω στη θλίψη μου, σε ποιόν να ακουμπήσω την ελπίδα μου. Μία πηγή χαράς ζητά η καρδιά μας, μία αχτίδα παρηγοριάς για να ξαστερώσει ο ουρανός της, μία χούφτα ήλιο, για να στεγνώσει τα δάκρυά μας και να καταλαγιάσει τους πόνους μας, μία επιείκεια για να σκεπάσει τις αστοχίες μας. Αυθόρμητα τότε, σαν από ένστικτοκινούμενοι, καταφεύγουμε στην Παναγιά μας. Εκείνη, καλούμε άμεσα σε βοήθεια, το όνομά Της ανεβαίνει στα χείλη μας”.

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ & ΑΛΜΥΡΟΥ, κ.κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ,

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ 2020

Αγαπητοί μου πατέρες και αδελφοί, παιδιά μου εν Κυρίω αγαπημένα,

«…ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΝ ΟΥΚ ΕΧΩ ΠΛΗΝ ΣΟΥ…»

Γιορτάζουμε σήμερα το Πάσχα της Παναγιάς μας, την άνοδό Της στα ύψη του ουρανού. Στα χέρια του αναστημένου σπλάγχνου Της, βασίλισσα οδηγείται, δορυφορούμενη από υπερκόσμιες τάξεις έκπληκτων αγγέλων. Πανηγυρίζουν και αγάλλονται τα σύμπαντα, καθώς η ένδοξη μετάστασή Της ακτινοβολεί θρίαμβο αναστάσιμο. Γεμίζει την οικουμένη και τις καρδιές μας με τη χαρά της αθανασίας,

αλλά και με μία βεβαιωμένη ελπίδα, ότι εν τη Κοιμήσει Της «ου κατέλιπε τον κόσμον». Εκείνη, που ανέβλυσε την αληθινή ζωή, και την αείρροη πηγή της ευσπλαχνίας, δεν θα μας εγκαταλείψει ποτέ.

Ο φετινός Δεκαπενταύγουστος έχει μία διαφορετικότητα. Μας βρίσκει αντιμέτωπους όχι μόνο με τις προσωπικές μας αντιξοότητες και θλίψεις, αλλά και με κοινούς κινδύνους και προβλήματα, που μας ενώνουν σε μία εντατικοποίηση της προσευχής, σε μία εκ βαθέων, από κοινού, ουρανομήκη επίκληση της μητρικής Της παραμυθίας και παρακλήσεως.

«Τα νέφη των λυπηρών εκάλυψαν» όχι μόνο την καρδιά του καθενός μας, αλλά και τον κόσμο ολόκληρο. Αίφνης, μία απρόβλεπτη παγκόσμια απειλή αποκαλύπτει την αδυναμία μας. Ένας απειροελάχιστος ιός αρκεί για να καταφέρει οδυνηρό ράπισμα στην αλαζονεία μας, να ανατρέψει τη δρομολογημένη καθημερινότητά μας, να βραχυκυκλώσει τις προγραμματισμένες δραστηριότητές μας. Η κατάρρευση της οικονομίας μάς προσγειώνει. Ο φόβος του θανάτου μάς αποδυναμώνει. Και αν η πανδημία κλονίζει τις ψυχές μας, οι Χριστιανοί, όπως όλες τις δύσκολες ώρες, βρίσκουμε στήριγμα και παρηγοριά στην Παναγιά μας, την Παρηγορήτισσα, την Οξεία αντίληψη, τη Γιάτρισσα, την Ελεούσα, τη Γοργοεπήκοο. Στρέφουμε δεητικά το βλέμμα μας με απόλυτη εμπιστοσύνη σε Εκείνη, που υπήρξε η βασίλισσα του πόνου, με τη βεβαιότητα ότι δεν θα παραβλεφθούν οι κλαυθμοί και τα δάκρυα και οι στεναγμοί μας, ότι θα νοιώσουμε το άγγιγμα και τη στοργική παρουσία Της, τον εναγκαλισμό Της, και τη ζεστασιά της αγάπης Της.

Τούτο τον Δεκαπενταύγουστο «τα νέφη των λυπηρών εκάλυψαν» το πονεμένο Γένος μας. Στην Βασιλίδα Πόλη της καρδιάς και των ονείρων μας, το σύμβολο και κλέος του Βυζαντίου, την κιβωτό του μεγαλείου του, συντελείται το ανοσιούργημα. Σε μία έκφραση βάρβαρου φανατισμού και μισαλλοδοξίας, βεβηλώνεται και λειτουργεί ως τζαμί η Αγιά Σοφιά, η ψυχή του Ελληνισμού και της Ορθοδοξίας, που αιώνες τώρα κάτω απ’ τον θόλο της και τα παραθόλια κρατάει τους θρύλους και τις ελπίδες, την πνοή και το κλάμα της Ρωμιοσύνης. Πονάμε και θρηνούμε και «παραμυθίαν ουκ έχομεν» πλην Εκείνης, της Υπερμάχου Στρατηγού, που αποσοβεί την αγανάκτησή μας, και μας γαληνεύει με την επιείκειά Της.

Δεκαπενταύγουστος και φέτος, και νοιώθουμε να μας κυκλώνουν «αι του βίου μας ζάλαι ώσπερ μέλισσαι κηρίον». Οι θλίψεις ολόγυρά μας επλήθυναν, τα οικονομικά μας κατέρρευσαν, η υγεία μας απειλήθηκε, η επιστήμη μας αποδείχθηκε ανεπαρκής, και οι «έγγιστά» μας «από μακρόθεν έστησαν». Είναι ώρες που συνειδητοποιούμε ότι παραμυθία και παρηγοριά δεν έχουμε. Είναι ώρες που απεγνωσμένα αναρωτιόμαστε «προς τίνα καταφύγω», «που προσδράμω και σωθήσομαι», με ποιόν να μοιραστώ τον πανικό μου, σε ποιόν να προστρέξω στη

θλίψη μου, σε ποιόν να ακουμπήσω την ελπίδα μου. Μία πηγή χαράς ζητά η καρδιά μας, μία αχτίδα παρηγοριάς για να ξαστερώσει ο ουρανός της, μία χούφτα ήλιο, για να στεγνώσει τα δάκρυά μας και να καταλαγιάσει τους πόνους μας, μία επιείκεια για να σκεπάσει τις αστοχίες μας. Αυθόρμητα τότε, σαν από ένστικτοκινούμενοι, καταφεύγουμε στην Παναγιά μας. Εκείνη, καλούμε άμεσα σε βοήθεια, το όνομά Της ανεβαίνει στα χείλη μας.

«Παναγία μας, γλυκειά Μητέρα όλων μας, Συ που δεν εγκατέλειψες τον κόσμο μετά την ένδοξή Σου μετάσταση, σπλαγχνίσου μας. Αποκάμαμε πια, ξεπεράσαμε τα σύνορα των αντοχών μας, και ελπίδα δεν μας μένει άλλη από Σένα. Συ μας σκεπάζεις με τη στοργή Σου, και γαληνεύει η ζωή μας. Μας αγγίζεις με τη χάρη Σου και γεμίζουν χαρά οι φτωχές μας καρδιές. Χαριτώνεις τον λογισμό μας, και αποζητούμε του ουρανού την παρηγοριά και την αιώνια ελπίδα. Γι’ αυτό «υπό την Σην ευσπλαγχνίαν καταφεύγομεν». Αμέτρητες, σαν τους κόκκους της άμμου ευχαριστίες Σου προσφέρουμε, για την λυτρωτική παρέμβασή Σου στη ζωή μας. Και με απροσμέτρητη ευλάβεια και εμπιστοσύνη αναφωνούμε. «Την πάσαν ελπίδα μας εις Σε ανατιθέμεθα, Μήτερ του Θεού φύλαξον ημάς υπό την σκέπην Σου»!

Μετά θερμών πατρικών ευχών και της εν Κυρίω αγάπης,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ